

Partsrepræsentation. Klagefristens begyndelsestidspunkt.

A havde på sine forældres vegne ansøgt om, at et bevilget pensionstillæg blev udbetalt fra et tidligere tidspunkt, end det var besluttet af kommunen.

Kommunen meddelte skriftligt afslag på det ansøgte. Meddelelsen om kommunens afgørelse blev alene sendt til A's far, der på det pågældende tidspunkt var syg efter en blodprop. Sygdommen bevirkede, at A's forældre senere måtte flytte på plejehjem.

I forbindelse med flytningen blev A opmærksom på kommunens afgørelse. A klagede derefter til amtsankenævnet. Under nævnets behandling af sagen fremførte A de omstændigheder, der havde medført, at klagen ikke var indgivet rettidigt. Amtsankenævnets formand afviste klagen under henvisning til overskridelsen af klagefristen på 4 uger og fandt ikke, at det, A havde fremført, kunne begrunde en dispensation fra fristen.

Ombudsmanden bemærkede til formandens afgørelse, at begyndelsestidspunktet for en klagefrist ved partsrepræsentation regnes fra det tidspunkt, meddelelsen om afgørelsen er kommet frem til partsrepræsentanten. Da kommunen på intet tidspunkt havde gjort A bekendt med afgørelsen, var klagefristen ikke begyndt at løbe, da A indgav klagen til nævnet.

Ombudsmanden fandt derfor, at formanden ikke med rette havde kunnet afvise klagen som for sent indgivet, og henstillede til formanden, at han ændrede sin afgørelse således, at amtsankenævnet realitetsbehandlede klagen.

(J. nr. 1991-1603-049).

A klagede over, at formanden for det sociale amtsankenævn ved skrivelse af 22. juli 1991 meddelte, at der ikke var særlige grunde til at se bort fra overskridelsen af klagefristen, jf. pensionslovens § 50, stk. 4, og at amtsankenævnet derfor ikke kunne behandle sagen. A havde på sine forældres vegne klaget til amtsankenævnet over, at kommunen (B) ved skrivelse af 9. april 1991 havde afslået at imødekomme en ansøgning om udbetaling af for lidt udbetalt pensionstillæg med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 1990 og ikke - som sket - fra den 1. marts 1991. Den pågældende ansøgning var fremsat af A på forældrenes vegne.

I sin afgørelse af 22. juli 1991 anførte formanden over for A følgende:

"Det fremgår af kommunens oplysninger, at Deres far (...) den 10. april 1991 har fået meddelelse om kommunens afgørelse. Det fremgår af efterfølgende redegørelse fra (B), at der samme dag er blevet fremsendt klagevejledning. Amtsankenævnets sekretariat har kunnet konstatere, at den givne klagevejledning var korrekt.

Da en klage til amtsankenævnet, jfr. pensionslovens § 50, stk. 4 skal indgives inden 4 uger, og da denne klagefrist er overskredet, har sagen været forelagt for undertegnede, idet jeg ifølge pensionslovens § 50, stk. 4 skal afgøre, om der er særlig grund til at bortse fra overskridelsen af klagefristen.

Amtsankenævnets sekretariat har i brev af 4. juni 1991 forespurgt Dem om der var særlige grunde til, at De har indgivet Deres klage for sent.

De har ved brev af 10. juni 1991 svaret, at Deres fader den 28. december 1990 blev ramt af en blodprop, der medførte total lammelse af talecentret og hele venstre side af kroppen. Tiden efter denne blodprop har været meget vanskelig for begge forældre og har medført, at Deres forældre den 1. maj 1991 er flyttet fra deres hidtidige bolig på (...) til en beskyttet bolig på (...).

Afgørelsen af den 9. april 1991 fra B er fremsendt til adressen (den hidtidige adresse), og da der var et klart afslag, og da Deres moder havde meget andet at tænke på, undlod hun at orientere Dem om skrivelsen. Først i forbindelse med flytning og gennemgang af Deres forældres papirer, fik De kendskab til skrivelsen af den 9. april 1991.

Jeg finder ikke at dette kan give anledning til at se bort fra overskridelsen af klagefristen. Amtsankeævnet kan derfor ikke behandle Deres klage."

I en udtalelse til mig af 24. oktober 1991 fra formanden var anført følgende:

"Ved bedømmelsen af, om der skal ses bort fra overskridelsen af klagefristen, har jeg med henvisning til de af klageren anførte begrundelser ikke fundet, at der var tale om sådanne særlige grunde, som der forudsætningsvis ligger i pensionslovens § 50, stk. 4 for at amtsankenævnets formand kan træffe afgørelse om dispensation.

I begrundelsen til klager har jeg således ikke set det som min opgave at præcisere, hvilket af de af klager nævnte begrundelser der ikke kunne anses som værende tilstrækkelig, men har fundet, at ingen af de anførte begrundelser kunne anses som værende en særlig grund til at se bort fra klagefristens overskridelse."

I min afsluttende skrivelse til A udtalte jeg følgende:

"Det er almindeligt antaget, at en klagefrist begynder at løbe fra det tidspunkt, meddelelsen om afgørelsen er kommet frem til parten, jf. vejledning til forvaltningsloven (1986), pkt. 211.

Når en partsrepræsentant er inddraget i en sag, skal henvendelser fra myndigheden om sagens behandling og sagens afgørelse gives til den pågældende partsrepræsentant. Når det findes hensigtsmæssigt, bør der også gives underretning til parten selv, jf. forarbejderne til forvaltningslovens § 8 (Folketingstidende 1985/86, tillæg A, spalte 131). Myndigheden vil dog ikke være berettiget til kun at give meddelelse om afgørelsen til parten, så længe partsrepræsentationsforholdet består.

Af det anførte følger, at begyndelsestidspunktet for en klagefrist ved partsrepræsentation regnes fra det tidspunkt, meddelelsen om afgørel-

sen er kommet frem til partsrepræsentanten. Det gælder efter min opfattelse også i de tilfælde, hvor såvel part som partsrepræsentant får afgørelsen meddelt. Jeg henviser herved til, at en part, der har valgt at lade sig repræsentere af en partsrepræsentant, i almindelighed bør kunne indrette sig på, at partsrepræsentanten varetager partens interesser i sagen, så længe partsrepræsentationsforholdet består.

Efter de foreliggende oplysninger har (B) på intet tidspunkt under sagen gjort Dem bekendt med kommunens afgørelse i skrivelse af 9. april 1991, selv om det var Dem, der i en skrivelse af 4. april 1991 på Deres forældres vegne rejste sagen over for kommunen. Efter det oplyste blev afgørelsen tilsendt Deres far, uanset at hverken han eller Deres mor - så vidt ses - havde ophævet eller ændret partsrepræsentationsforholdet. At De i ansøgningen anførte, at det ansøgte beløb kunne udbetales direkte til Deres forældre, kan ikke ophæve partsrepræsentationsforholdet, men må betragtes som en meddelelse alene til brug for selve udbetalingen. Det bemærkes i den forbindelse, at jeg må stille mig uforstående over for følgende sætning i amtsankenævnets skrivelse af 4. juni 1991 til Dem: "Det fremgår af det medsendte materiale, at De har fået meddelelse om kommunens afgørelse den 9. april 1991." Efter de foreliggende oplysninger fik De ikke fra kommunen nogen meddelelse om afgørelsen. Kommunen har den 6. november 1991 telefonisk bekræftet dette over for en af mine medarbejdere.

Kommunen begik således en klar fejl ved ikke at gøre Dem som partsrepræsentant bekendt med afgørelsen i skrivelserne af 9. april 1991.

På den baggrund har formanden for amtsankenævnet ikke med rette kunnet afvise Deres klage som for sent indgivet. Jeg henviser til, at kommunen ikke på noget tidspunkt forud for Deres klage til amtsankenævnet havde gjort Dem bekendt med afgørelsen, og at klagefristen derfor ikke var begyndt at løbe, da De den 15. maj 1991 indgav klage til amtsankenævnet.

Jeg har samtidig hermed henstillet til formanden for amtsankenævnet, at han ændrer sin afgørelse således, at amtsankenævnet realitetsbehandler Deres klage."

Formanden meddelte mig senere, at han havde besluttet, at A's klage over kommunens afgørelse skulle behandles af Det Sociale Ankenævn (tidligere amtsankenævnet).

Jeg meddelte formanden, at jeg havde taget det oplyste til efterretning.